

"CALVIN VÀ ARMINIUS TRÊN VẤN ĐỀ SỰ CỨU RỖI"

*“Hãy tận tụy trong ân điển
và trong sự thông biết Chúa và Cứu Chúa chúng ta
là Đức Chúa Jêsus Christ.”
(2Phi. 3:18)*

Hệ tư tưởng của Calvin và hệ tư tưởng của Arminius trên vấn đề sự cứu rỗi là hai nỗ lực thần học chính nhằm giải thích mối quan hệ giữa quyền tể trị tối cao của Đức Chúa Trời với ý chí (và trách nhiệm) tự do của cá nhân trong lĩnh vực sự cứu rỗi. Các nỗ lực này là đáng trân trọng, nhưng chung qui thì sự giải thích nào cũng bị giới hạn vì sự cao sâu của ý tưởng của Đức Chúa Trời luôn vượt lên trên mọi suy tưởng của loài người khiến không ai có thể hoàn toàn hiểu được sự vận hành của Ngài trong sự cứu rỗi dành cho nhân loại.

Trong giáo lý Kinh Thánh bằng Tiếng Anh, những người theo tư tưởng của Calvin tách vạch tư tưởng thần học của mình thành năm điểm được viết tắt bằng năm chữ cái mà khi ghép với nhau theo đúng thứ tự thì thành tên của một loài hoa, đó là “TULIP”. Calvin cho rằng tình trạng suy đồi của con người là “Sự Suy Đồi Toàn Diện” (Total Depravity), sự lựa chọn của Đức Chúa Trời cho sự cứu rỗi của Ngài là “Sự Lựa Chọn Vô Điều Kiện” (Unconditional Election), sự đền tội thay của Đức Chúa Jêsus Christ là “Sự Đền Tội Thay Hữu Hạn” (Limited Atonement), ân điển cứu rỗi của Đức Chúa Trời là “Ân Điển Bất Khả Kháng” (Irresistible Grace), và sự bảo tồn cho sự cứu rỗi của các tín hữu thật là “Sự Bảo Tồn Các Thánh Đồ” (Perseverance of the Saints) bởi ân điển của Đức Chúa Trời.

Sự khác biệt giữa hai hệ tư tưởng này xoay quanh vấn đề mức độ trách nhiệm cá nhân trong sự cứu rỗi của mình dưới quyền tể trị tối cao của Đức Chúa Trời. Trong năm phạm trù liên quan đến sự cứu rỗi theo sơ đồ “TULIP”, tư tưởng của Calvin và Arminius trong các phạm trù đầu tiên và cuối cùng (ở hai đầu của sơ đồ “TULIP”, tức “T” và “P”) khác nhau nhưng không gay gắt lắm. Đối với các phạm trù còn lại (ở giữa sơ đồ “TULIP”, tức “U”, “L”, và “I”), tư tưởng của họ hoàn toàn trái ngược nhau.

Sự khác biệt đối kháng giữa hai quan điểm là sự khác biệt “ULI”: “Sự Lựa Chọn Vô

Điều Kiện” (Unconditional Election) mà Calvin tin đối nghịch với “Sự Lựa Chọn Theo Điều Kiện” (Conditional Election) mà Arminius tin; “Sự Đền Tội Thay Hữu Hạn” (Limited Atonement) mà Calvin tin đối nghịch với “Sự Đền Tội Thay Vô Hạn” (Unlimited Atonement) mà Arminius tin; “Ân Điển Bất Khả Kháng” (Irresistible Grace) mà Calvin tin đối nghịch với “Ân Điển Khả Kháng” (Resistible Grace) mà Arminius tin.

T
U
L
I
P

Sự Suy Đồi Toàn Diện (Total Depravity)

Nhân loại đã bị sa vào một trạng thái suy đồi tận gốc rễ đến độ ảnh hưởng trên mọi mặt của con người chúng ta. Hình Ảnh Thiên Thượng đã bị mờ nhạt, đầu rỗng chưa bị hủy hoại.

Sự Lựa Chọn Vô Điều Kiện (Unconditional Election)

Đức Chúa Trời tiên định những người sẽ được sự cứu rỗi từ trước khi khởi đầu dòng thời gian. Sự tiên định này không dựa vào bất cứ điều gì ở con người, dầu thiện hay ác, quá khứ hay hiện tại, mà là theo sự lựa chọn tối cao của chính Đức Chúa Trời.

Sự Đền Tội Thay Hữu Hạn (Limited Atonement)

Đức Chúa Jêsus chỉ chịu chết cho tội lỗi của những người được chọn mà thôi.

Ân Điển Bất Khả Kháng (Irresistible Grace)

Sự kêu gọi của Đức Chúa Trời đối với người được lựa chọn luôn tác động có hiệu quả trong việc đem lại sự cứu rỗi cho họ.

Sự Bảo Tồn Các Thánh Đồ (Perseverance of the Saints)

Các tín hữu thật sẽ giữ vững được đức tin và sẽ không bao giờ có thể mất sự cứu rỗi được.

“U” nói về “Sự Lựa Chọn Vô Điều Kiện” (Unconditional Election). Calvin cho rằng chỉ duy nhất Đức Chúa Trời là Đáng lựa chọn người sẽ được cứu thể theo ân điển tối cao của Ngài. Chúng ta vốn được sinh ra trong trạng thái chết thuộc linh, hoàn toàn không có khả năng đáp ứng Đức Chúa Trời. Vì vậy, sự tiên định của Đức Chúa Trời về việc người nào sẽ được cứu không thể phụ thuộc chút nào vào người ấy cả. Arminius lập luận rằng Đức Chúa Trời lựa chọn người sẽ được cứu dựa theo sự biết trước của Ngài là ai sẽ chọn Ngài.

“L” nói về “Sự Đền Tội Thay Hữu Hạn” (Limited Atonement). Calvin tin rằng huyết đền tội thay của Đức Chúa Jêsus Christ trên Thập Tự Giá của Ngài là để đền tội thay cho người được tiên định cho sự cứu rỗi trong Ngài. Arminius tin rằng Đức Chúa Jêsus

Christ chịu chết trên Thập Tự Giá là để đền tội thay cho tất cả mọi tội của tất cả mọi người trên thế gian.

“T” nói về “Ân Điển Bất Khả Kháng” (Irresistible Grace). Calvin tin rằng vì Đức Chúa Trời tiền định người được cứu nên người ấy không có khả năng chống lại sự lựa chọn của Ngài. Ngược lại, Arminius cho rằng người được chọn cho sự cứu rỗi vẫn có ý chí cá nhân để khước từ sự chọn lựa của Đức Chúa Trời.

Đối với hai phạm trù còn lại, “Ân Điển Bất Khả Kháng” (Irresistible Grace) và “Sự Bảo Tồn Các Thánh Đồ” (Perseverance of the Saints) Arminius và những người theo lập trường của Arminius ít kiên định hơn. Về “Ân Điển Bất Khả Kháng” (Irresistible Grace), Calvin cho rằng trạng thái tự nhiên của con người (sau Adam) là họ được sinh ra trong tội lỗi, hoàn toàn chết về thuộc linh, không thể tự cứu mình được. Một số người theo Arminius đồng ý với Calvin về điểm này trong khi những người khác thì tin rằng sự suy đồi ấy là không toàn diện, tội nhân vẫn còn khả năng chọn lựa Đức Chúa Trời cho mình. Về “Sự Bảo Tồn Các Thánh Đồ” (Perseverance of the Saints), cả người theo Calvin lẫn người theo Arminius đều tin rằng “một khi đã được cứu sự cứu rỗi sẽ được bảo tồn”, người đã được cứu sẽ không bao giờ bị mất sự cứu rỗi được. Tuy nhiên, vẫn có một số người theo lập trường của Arminius cho rằng người được cứu vẫn còn chịu ảnh hưởng của thế gian chi phối nên hành vi (phạm tội) của họ có thể khiến cho Đức Chúa Trời thu hồi sự cứu rỗi mà Ngài đã từng ban cho họ.

Tư tưởng của Calvin là hợp Kinh Thánh hơn tư tưởng của Arminius. Kinh Thánh phán rất rõ về trạng thái suy đồi toàn diện của mỗi cá nhân được sinh ra trong thế gian này (Sáng. 6:5; Giê. 17:9; Rô. 3:10-18). Do tình trạng suy đồi toàn diện của nhân loại, sự lựa chọn vô điều kiện là tất yếu để có được sự cứu rỗi cho con người (Rô. 8:29-30, 9-11; Êph. 1:4-6, 11-12). Trong trạng thái ô tội, con người không thể tự động nhận ân điển cứu chuộc cho mình được mà phải cần đến sự thu dung vô điều kiện của Đức Chúa Trời. Tương tự như thực trạng con người không thể tự đến với sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời, sự ban cho ân điển cứu chuộc của Đức Chúa Trời mang tính bất khả kháng đối với con người khiến họ không thể khước từ ân điển Ngài được (Gi. 6:37, 44, 10:16). Đồng thời, cũng giống như việc con người không thể khước từ ân điển cứu rỗi của Đức Chúa Trời được, con người không thể trả lại sự cứu rỗi mà Đức Chúa Trời đã ban cho họ, giáo lý về sự bảo tồn các thánh đồ là hoàn toàn hợp Kinh Thánh (Gi. 10:27-29; Rô. 8:29-30; Êph. 1:3-14). Giáo lý về “Sự Đền Tội Thay Hữu Hạn” (Limited Atonement) là phạm trù duy nhất trong tư tưởng của Calvin mà người ta có thể đưa ra được các sự phản bác có hậu thuẫn Kinh Thánh. Cho dầu Kinh Thánh phán tỏ tường rằng Đức Chúa Trời tiền định người được cứu, vẫn có vẻ như Kinh Thánh ám chỉ rằng sự hy sinh đền tội thay của Đức Chúa Jêsus Christ là giá chuộc cho tất cả mọi tội của toàn thể thế gian chứ không phải chỉ riêng cho tội lỗi của những người được cứu chuộc

(1Gi. 2:2; Gi. 1:29, 3:16; 1Ti. 2:6; 2Phi. 2:1). Sự đáp trả của những người theo tư tưởng của Calvin cho vấn đề này như sau: Trên phương diện tiềm năng, sự hy sinh đền tội thay của Đức Chúa Jêsus Christ có quyền năng cứu rỗi cho cả thế gian; trên phương diện tác dụng, quyền năng ấy chỉ hiệu nghiệm riêng trên những người được chọn của Đức Chúa Trời mà thôi. Nếu không như thế, hóa ra có một nghịch lý là những người đi Địa Ngục cũng đã được Đức Chúa Jêsus Christ đền tội thay rồi!

Việc đào sâu tìm hiểu sự khác biệt giữa hệ tư tưởng của Calvin và hệ tư tưởng của Arminius trên vấn đề sự cứu rỗi là một điều đáng quý nhưng chúng ta cần nên biết rằng cả hai cũng đều chỉ là sự nỗ lực của con người để giải thích các phạm trù Thiên Thượng. Đức Chúa Trời có hoàn toàn tể trị trên công nghiệp cứu rỗi của Ngài cho nhân loại không? Có! Con người có phải chịu hoàn toàn trách nhiệm trong việc tiếp nhận sự cứu rỗi của Đức Chúa Trời ban cho trong và qua Đức Chúa Jêsus Christ hay không? Có! Làm sao hai lẽ thật cơ bản ấy dung hợp nhau trong sự cứu rỗi dành cho người được cứu là điều mà cả Calvin và Arminius cùng trăn trở. Thế nhưng, cho dầu Calvin đúng hay Arminius đúng, hoặc có những dung hợp nào đó giữa hai hệ tư tưởng này, trách nhiệm cá nhân của mỗi chúng ta đối với công nghiệp cứu rỗi của Đức Chúa Trời trong và qua Đức Chúa Jêsus Christ vẫn không thay đổi: Chúng ta phải rao Tin Lành cứu rỗi của Đức Chúa Trời trong và qua Đức Chúa Jêsus Christ cho khắp thế gian (Ma. 28:19-20; Công. 1:8)!

(Rev. Đoàn Nhật Tân, Ph.D.)